

LÉPŠÍ

NEŽ

VE

FILMU

LYNN PAINTER

**LEPŠÍ
NEŽ
VE
FILMU**

Text © 2021 by Simon & Schuster, Inc.

Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2024

Cover © Heather Palisi, 2024

Cover Illustration © Liz Casal, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4902-7 (pdf)

**LÉPŠÍ
NEŽ
VE
FILMU**

LYNN PAINTER

přeložila Šárka Králíková

PROLOG

„Jsem taky jen holka, co stojí před
klukem a žádá ho, aby ji miloval.“

Notting Hill

Matka mi zlaté pravidlo randění vysvětlila, ještě než jsem začala chodit do druhé třídy.

Ve zralém věku sedmi let jsem se jí vplížila do pokoje poté, co jsem se probudila z noční můry (cvrček velikosti domu možná nezní strašidelně, ale když mluví robotickým hlasem a zná vaše druhé jméno, je opravdu děsivý). V televizi postavené na komodě běžel *Deník Bridget Jonesové* a já viděla slušnou část filmu, než máma vůbec postřehla, že ležím v nohách její postele. V tu chvíli už mě před tím obsahem, který pro prvňáčku nebyl zrovna vhodný, nemohla zachránit, a tak se ke mně přitulila a společně jsme se podívaly na šťastný konec.

Můj mozek prvňáčka to nedokázal pochopit. Proč se Bridget vzdala toho roztomilého – toho okouzlujícího – týpka a místo něj si vybrala muže, který byl ekvivalentem mocného zívnutí? Jak by to vůbec mohlo dávat smysl?

Jo – smysl filmu mi dokonale unikl a šíleně jsem se zamilovala do playboye. Do dnešního dne slyším mámin hlas

a cítím její vanilkový parfém, když si vzpomenu, jak mě hladila po vlasech a vysvětlovala mi to.

„Šarm a pletichy tě nikdy nedostanou daleko, Libby Loo. Tyhle věci vždycky zmizí, a právě proto si nikdy v životě nsmíš vybrat drsňáka.“

Od té doby jsme sdílely stovky podobných okamžiků, společně jsme pomocí milostných filmů poznávaly svět. Byl to náš *zvyk*. Přitulily jsme se k sobě, hověly jsme si na hromadě polštářů a donekonečna jsme si pouštěly její sbírku líbáním prodchnutých šťastných konců tak, jak si jiní lidé donekonečna pouští trapné reality show.

Při zpětném pohledu vidím, že tohle je asi právě ten důvod, proč už od chvíle, kdy jsem se naučila psát slovo „láska“, čekám na svůj dokonalý románek.

A když moje maminka zemřela, odkázala mi svou neutuchající víru v lásku až za hrob. Mým dědictvím bylo vědomí, že láska je neustále ve vzduchu, že může vzplanout kdykoli a že vždy stojí za to.

Ten pravý – slušný, spolehlivý chlap – by mohl čekat přímo za rohem.

Z toho důvodu jsem byla neustále připravená.

Bylo jen otázkou času, než se mi to konečně stane.

JEDNA

„Spřízněnou duši nenajdeš, když je ti deset.“

Holka na roztrhání

Ten den začal jako každý jiný.

Pan Fitzpervert mi v bačkoře nechal smotek chlupů, žehličkou na vlasy jsem se spálila na uchu, a když jsem otevřela dveře, abych vyrazila do školy, přistihla jsem svého úhlavního nepřítele od sousedů, jak se podezřele válí na kapotě mého auta.

„Hej!“ Postrčila jsem si sluneční brýle na nose, zabouchla za sebou hlavní dveře a vystřelila jeho směrem, přičemž jsem si dávala pozor, abych si nepoškrábala nové květované balleríny, když jsem na něj téměř zaútočila: „Slez z mého auta!“

Wes seskočil a zvedl ruce v univerzálním gestu *Jsem nevinný*, přestože s tím úšklebkem ani zdaleka nevypadal jako nevinátko. Krom toho ho znám už od školky; ten kluk nebyl nevinný ani jediný den svého života.

„Co to máš v ruce?“

„Nic.“ Zmíněnou ruku si schoval za záda. Wes sice od základky vyrostl a dospěl, a dokonce začal být i nepatrně sexy, ale stále to byl ten dětinský kluk, který „nešťastnou náhodou“ rachejtlí podpálil mámin růžový keř.

„Jsi strašně paranoidní,“ utrousil.

Zastavila jsem se před ním a přimhouřila na něj oči. Wes patřil k těm zlobivým klukům, jejichž obličej s tmavýma očima – obklopenýma kilometr dlouhými hustými řasami, protože život prostě není fér – byl velice výmluvný, i když jejich ústa mlčela.

Jeho pozvednuté obočí mi prozradilo, že mu přijdu směšná. Z našich mnoha ne zrovna příjemných setkání jsem věděla, že přimhouřené oči znamenají, že si mě přeměřuje a že se zakrátko pohádáme ohledně poslední nepříjemnosti, kterou mi způsobil. A když mu oči jiskřily tak jako teď, kdy mu prakticky uličnický zářily, věděla jsem, že jsem v prdeli. Protože rošťácký Wes vždycky vyhraje.

Píchla jsem ho do hrudi. „Co jsi udělal s mým autem?“

„S tvým autem jsem nic neudělal, čistě teoreticky je úplně stejný jako dřív.“

„To si myslíš, že ti to spolknou?“

„Hej! Bacha na tu sprostou pusu, Buxbaumová.“

Protočila jsem oči, načež on zkřivil ústa ve zvráceném úsměvu a řekl: „No, byla to legrace a zbožňuju ty tvoje bačkovské boty, ale už musím běžet.“

„Wesi...“

Otočil se a odešel, jako bych vůbec nemluvila. Prostě... se tím svým uvolněným a přehnaně sebevědomým způsobem vrátil ke svému domu. Když došel na verandu, otevřel sítované vnější dveře a přes rameno na mě houkl: „Hezkej den, Liz!“

To nevěští nic dobrého.

Není totiž možné, aby si doopravdy přál, abych měla hezký den. Pohlédla jsem na svoje auto, bála jsem se být jen otevřít dveře.

Víte, já a Wes Bennett jsme byli nepřátelé v otevřené válce o jediné dostupné parkovací místo na našem konci ulice. On obvykle vyhrál, ale jen proto, že zlotřile podváděl. Připadalo mu legrační rezervovat si to Místo pro sebe tím, že na

něm zanechal věci, které jsem nedokázala odsunout. Třeba železný piknikový stůl, motor z auta nebo obří kola z monster trucku. Chápete to?

(Jeho vylomeniny sice upoutaly pozornost facebookové skupiny naší čtvrti – jejímž členem byl můj táta – a staré klepny u klávesnic prskaly nad tím, jak zohyzďuje naše okolí, ale ani jeden jediný člověk mu kvůli tomu nic neřekl ani mu v tom nezabránil. Je tohle vůbec fér?)

Ale teď jsem se projednou vezla na vlně vítězství já, protože jsem včera dostala geniální nápad zavolat na město, protože svoje auto nechal na tom Místě už tři dny za sebou. V Omaze platí pravidlo čtyřiadvaceti hodin, takže starý dobrý Wesley dostal pěknou malou pokutu.

Nebudu lhát, vesele jsem tancovala po kuchyni, když jsem viděla, jak strážník strká Wesovi lísteček za stěrač.

Zkontrolovala jsem všechny čtyři pneumatiky svého auta a teprve pak jsem nasedla a zapnula si pás. Zaslechla jsem Wesův smích, a když jsem se vyklonila z bočního okénka, zabouchl za sebou dveře.

Pak jsem zjistila, co mu připadalo tak legrační.

Pokuta nyní byla na *mém* autě, přilepená přímo uprostřed čelního skla čirou lepicí páskou, přes kterou nebylo vůbec vidět. Byly to celé vrstvy něčeho, co vypadalo jako profesionální balicí páska.

Vylezla jsem z auta a pokusila se růžek pásky nehtem odlepit, ale všechny hrany byly pečlivě uhlazené.

Zmetek jeden.

Musela jsem celé čelní sklo oškrábat žiletkou a pak absolvovat náročné dechové cvičení, abych se uklidnila a mohla vyrazit do školy. Když jsem vstupovala do budovy, ve sluchátkách mi zněl soundtrack z *Deníku Bridget Jonesové*. Na ten film jsem se dívala předchozí večer – potisící v životě –, ale tentokrát mě soundtrack prostě oslovil. Mark Darcy říká *Ale*

hovno nelíbají, když Bridget líbá, což je ďábelsky žhavé, ale nezasloužilo by si to tolik vzdychání, kdyby v pozadí nehrálo „Someone Like You“ od Vana Morrisona.

Jo, jsem úplně posedlá filmovými soundtracky.

Tahle písnička začala hrát, právě když jsem procházela vstupní halou a prodírala se davy studentů, které se tlačily na chodbách. Na hudbě jsem měla ze všeho nejradši to, jak – pokud jste si ji v dobrých sluchátkách (a já měla ta *nejlepší*) pustili dost nahlas – dokázala zjemnit ostré hrany světa. Díky hlasu Vana Morrisona mi plavání proti proudu v přeplněné chodbě připadalo jako scéna z filmu, a ne jako monumentální otrava.

Zamířila jsem na toalety ve druhém patře, kde jsem se každé ráno scházela s Jocelyn. Moje nejlepší kamarádka se nikdy nedokázala vyhrabat z postele včas, a tak si jen málokdy nemusela malovat oční linky těsně před zvoněním.

„Liz, zbožňuju tyhle šaty.“ Joss po mně střílila pohledem, když jsme vešly na toalety, a přitom si vatovým tamponem čistila oči. Vytáhla řasenku a začala si ji nanášet. „Ty kytky, to seš celá ty.“

„Díky!“ Přešla jsem k zrcadlu a otočila se, abych se přesvědčila, že se mi staromódní áčkové šaty nezachytily za spodní prádlo nebo neudělaly něco podobně trapného. Za námi vapovaly dvě roztleskávačky obklopené bílým obláčkem a já se na ně usmála.

„Snažíš se oblékat jako hvězdy z těch tvých filmů, nebo je to jenom náhoda?“ zeptala se Joss.

„Neříkej z *těch tvých filmů*, jako bych byla závislá na pornu nebo tak něco.“

„Víš, co myslím,“ podotkla Joss a přitom si zavíracím špendlíkem rozdělovala řasy.

Úplně přesně jsem věděla, co myslí. Na milované romantické komedie svojí maminky jsem se dívala prakticky každý večer, používala jsem k tomu její sbírku DVD, kterou jsem

po ní zdědila, když umřela. Když jsem se na ně dívala, měla jsem pocit, že jsem jí blíže; jako by malinká část jejího já byla stále se mnou a dívala se taky. Možná to bylo tím, že jsme se na ně dívaly spolu. Tolikrát.

Ale tohle Jocelyn nevěděla. Vyrůstaly jsme ve stejné ulici, ale doopravdy jsme se *spřátelily* až ve druhém ročníku, takže sice věděla, že mi umřela maminka, když jsem byla v páté třídě, ale nikdy jsme o tom pořádně nemluvily. Vždycky předpokládala, že jsem posedlá láskou, protože jsem beznadějná romantička, a já ji nikdy nevyvedla z omylu.

„Hej, zeptala ses táty na ten školní piknik?“ Joss se na mě podívala přes zrcadlo a mně bylo jasné, že se bude zlobit. Upřímně mě překvapilo, že to nebylo to první, na co se zeptala, když jsem přišla.

„Včera večer dorazil domů, až když už jsem byla v posteli.“ To byla pravda, ale kdybych to opravdu chtěla probrat, mohla jsem se zeptat Heleny. „Dneska si s ním promluví.“

„To určitě.“ Zašroubovala řasenku a hodila si ji do tašky s líčením.

„Jo. Slibuju.“

„Jdeme.“ Jocelyn si vrazila tašku s líčením do batohu a vzala si kávu. „Nemůžu zase přijít pozdě na literaturu, jinak budu muset zůstat po škole, a slíbila jsem Kate, že jí cestou dám do skříňky bonbony.“

Upravila jsem si brašnu na rameni a v zrcadle jsem zahlédla svůj obličej. „Počkej – zapomněla jsem na rtěnku.“

„Na rtěnku už nemáme čas.“

„Na rtěnku je vždycky čas.“ Rozepla jsem boční kapsičku a vytáhla svoji novou oblíbenou, retro červenou. Chtěla jsem mít pěkné rty pro případ (velice nepravděpodobný případ), že do budovy vejde můj pan Dokonalý. „Jdi napřed.“

Odešla a já si na rty natřela trochu barvy. *Mnohem lepší.* Zastrčila jsem rtěnku zpět do brašny, nasadila si sluchátka, vyšla z toalet, stiskla „play“ a dovolila jsem soundtracku

z *Deníku Bridget Jonesové*, aby mě znovu zavinul jako hřejivá deka.

Když jsem došla na hodinu anglické literatury, uchýlila jsem se do zadní části učebny a posadila se ke stolu mezi Joss a Laney Morganovou. Sluchátka jsem si stáhla na krk.

„Co jsi napsala k osmičce?“ Jocelyn rychle psala, zatímco se mnou mluvila, dodělávala si domácí úkol. „Zapomněla jsem na čtení, takže nemám ani ponětí, proč Gatsbyho košile Daisy rozplakala.“

Vytáhla jsem svůj pracovní list a dovolila Joss, aby si moji odpověď opsala, ale očima jsem přelétla k Laney. Všichni na světě by jednohlasně souhlasili, že ta holka je krásná; byl to nepopíratelný fakt. Pyšnila se jedním z těch nosů, které jsou tak rozkošné, že si jejich existence jistě vyžádala zrod slova „impertinentní“. Oči měla obrovské jako disneyovská princezna a blond vlasy měla vždycky tak lesklé a hebké, až vypadaly, jako by vypadly z reklamy na šampon.

Jaká škoda, že její duše byla pravým opakem jejího zevnějšku.

K smrti jsem ji nesnášela.

První den školky, když mi tekla krev z nosu, ječela *Fuuuuuuuj* a ukazovala na můj obličej, dokud se na mě všichni nedívali s odporem. Ve třetí třídě řekla Daveu Addlemani, že mám deník plný milostných poznámek o něm. (Měla pravdu, ale *o to tady nejde*.) Laney si před ním otevřela hubu a on nebyl sladký a okouzlující, jak jsem z filmů očekávala, ale nazval mě podivínkou. A v páté třídě, nedlouho poté, co mi umřela maminka, jsem kvůli přiděleným místům v jídelně musela každý den vedle Laney sedět u oběda. Zatímco jsem se štourala ve svém sotva požitelném jídle, ona si otvírala svoji zářivě růžovou krabičku a celý stůl ohromovala lahůdkami, které její matka nachystala jen pro ni.

Sendviče nakrájené do rozkošných tvarů, domácí sušenky, koláčky s posypkami; byla to hotová pokladnice dětských

kulinářských mistrovských děl a každé bylo vyrobené s větší láskou než to předchozí.

Ale ze všeho nejhorší byly ty vzkazy.

Každíčký den měla k obědu přiložený ručně psaný vzkaz od mámy. Byly to vtipné krátké dopisy, které Laney nahlas četla svým kamarádkám, s legračnými kresbičkami na okrajích. A když jsem svým zvědavým očím dovolila zatoulat se až na spodní okraj, kde písmem plným kudrlinek a se srdíčky okolo stálo „S láskou, máma“, bylo mi tak smutno, že už jsem ani nedokázala jíst.

Do dnešního dne si všichni mysleli, že Laney je skvělá a krásná a chytrá, ale já znala pravdu. Může předstírat, že je milá, ale co si pamatuju, vždy se na mě dívala divně. *Pokaždé*, když se podívala mým směrem, bylo to, jako bych měla něco na obličejí, a ona se nemohla rozhodnout, jestli jí to připadá odporné, nebo zábavné. Pod vší tou krásou byla prohnílá. Jednoho dne to uvidí i zbytek světa.

„Žvejku?“ Laney mi nabídla balíček doublemintek a pozvedla dokonalé obočí.

„Ne, díky,“ zamumlala jsem a obrátila pozornost k přední části učebny, protože právě přišla paní Adamsová a vybírala domácí úkoly. Poslali jsme své pracovní listy dopředu a ona začala mluvit o literatuře. Všichni si na školou propůjčených laptotech zapisovali poznámky. Z rohu na mě pokývl Colton Sparks.

Usmála jsem se na něj a sklopila zrak k počítači. Colton byl fajn. Na začátku roku jsem s ním celé dva týdny chodila, ale nakonec to bylo o ničem. Což je ve své podstatě shrnutí celého mého milostného života: je o ničem.

Dva týdny – to byla průměrná délka mých vztahů, pokud by se ty interakce vůbec daly tak vzletným výrazem označit.

Takhle to probíhalo obvykle: Našla jsem nějakého roztočilého kluka, celé týdny jsem o něm snila a v mysli jsem si ho malovala jako svou opravdovou spřízněnou duši. Obvyklé

středoškolské flirtování vždy začalo s těmi nejvyššími nadějemi. Ovšem po dvou týdnech, když už jsme spolu chodili téměř oficiálně, se mi vždycky náhle začal *hnusit*, což je pro každý pučící vztah rozsudkem smrti.

Definice hnusení: výraz označující náhlou nechuť doprovázející romantické setkání, která člověka od vztahu téměř okamžitě odradí.

Joss říkala, že si pořád jen vybírám, ale nikdy nekupuju. A nakonec se ukázalo, že má pravdu. Jenže můj sklon věnovat se kraťoučkým dvoutýdenním vztahům mi hodně kazil vyhlídky na maturitní ples. Chtěla jsem jít s někým, v jehož přítomnosti se mi bude zadržávat dech v hrdle a zrychlovat tep, ale copak je ve škole někdo, o kom jsem ještě neuvažovala?

Tedy, vlastně jsem nemusela jít na ples sama; měla jsem jít s Joss. Jenže... jít na maturitní ples s nejlepší kamarádkou mi připadalo jako prohra. Věděla jsem, že bychom si to užily – před plesem jsme měly jít na večeři s Kate a Cassidy, těmi nejzábavnějšími holkami v naší skupince –, ale ples by měl být vrcholem středoškolské romantiky. Měl by být o vyznání na nástěnce, sladěných květinkách na šatech, o úžasu nad tím, jak skvěle vypadáte v šatech, a o sladkých polibcích pod kýčovitou disko koulí.

Jako v *Krásce v růžovém* s Andrewem McCarthym a Molly Ringwaldovou.

Nešlo o to jít s kamarádkami na večeři v Cheesecake Factory a pak zamířit do školy na rozpačitou konverzaci, zatímco ti spárování půjdou na taneční parket a budou tančit ploužáky.

Věděla jsem, že to Jocelyn nepochopí. Podle ní není maturitní ples nic zvláštního, je to jen obyčejný středoškolský taneční večer, na který se vyfíknete. Připadala bych jí naprosto k smíchu, kdybych přiznala, že jsem zklamaná. Už tak ji štválo, že pořád odkládám společné nakupování šatů, jenže mně se do toho nikdy nechtělo.

Vůbec ne.

Zavrněl mi telefon.

Joss: Mám VELKEJ drb.

Pohlédla jsem na ni, ale zdálo se, že poslouchá paní Adamsovou. Podívala jsem se na učitelku a pak jsem odešla: Ven s tím.

Joss: Jen abys věděla, napsala mi to Kate.

Já: Takže by to nemusela být pravda. Chápu.

Zazvonilo, tak jsem si sbalila věci a vrazila je do brašny. Já i Jocelyn jsme se vydaly ke skříňkám a ona řekla: „Než ti to povím, musíš mi slíbit, že se celá nerozohníš, ještě než si vyslechneš všechno.“

„Panebože.“ Žaludek mi z toho stresu poklesl a já se zeptala: „Co se děje?“

Zatočily jsme do západního křídla, ale než jsem se na ni mohla jen podívat, zahlédla jsem *jeho*, jak jde chodbou směrem ke mně.

Michael Young?

Zamrzla jsem na místě.

„Aaaaaa – to je můj klep,“ řekla Joss, ale já ji vůbec nevnímala.

Ostatní do mě naráželi a obcházeli mě, ale já tam jen stála a zírala s otevřenou pusou. Vypadal úplně stejně, jen byl vyšší, svalnatější a ještě přitažlivější (pokud to vůbec bylo možné). Kluk, do kterého jsem se zamilovala jako malá, šel jako ve zpomaleném záběru proti mně, kolem hlavy mu švi-tořili a mávali křidélky malí modří ptáčky a zlaté vlasy mu pohlávaly v jiskřivém vánku.

Myslím, že se mi možná i zastavilo srdce.

Když jsme byli malí, Michael bydlel ve stejné ulici. Tenkrát byl pro mě vším. Co si pamatuju, vždycky jsem do něj byla zamilovaná. Byl neskutečně úžasný. Chytrý, sofistiko-vaný a... já ani nevím, jak to říct... *snovější* než jiní kluci. Hrál si s ostatními dětmi ze sousedství (se mnou, Wesem,

kluky Potterovými z domu na rohu a s Jocelyn), dělal s námi normální dětské věci – třeba jsme hráli na schovávanou, na honěnou, trochu fotbal a strkali jsme lidem sirky do zvonků. Ale zatímco Wese a Potterovy bavilo házet mi třeba bláto do vlasů, protože jsem pak křičela, Michael spíš popisoval listy, četl tlusté knihy a *nepřipojoval* se k nim, když mě trápili.

V mozku se mi vynořila písnička „Someone Like You“ a začala se přehrávat od začátku.

*I've been searching a long time,
For someone exactly like you.*

Na sobě měl khaki kalhoty a pěkné černé tričko. Ta kombinace ukazovala, že ví, co mu sluší, ale že za módu nehodlá moc utrácet. Vlasy měl husté, blond a upravené ve stejném stylu jako oblečení – záměrně nenuceně. Zajímalo by mě, jak asi voní.

Jeho vlasy, ne to oblečení.

Zřejmě vycítil ve své blízkosti stalkera, protože jeho zpomalené pohyby ustaly, ptáčci se vytratili a on pohlédl přímo na mě.

„Liz?“

Byla jsem strašně ráda, že jsem si na rty natřela tu retro červenou. Vesmír zřejmě věděl, že se dnes přede mnou zjeví Michael, a tak se vynasnažil, abych vypadala dobře.

„Zůstaň v klidu,“ procedila Joss mezi zuby, ale já se nedokázala ubránit tomu širokému úsměvu, který se mi roztáhl po celém obličejí, když jsem řekla: „Michael Young?“

Slyšela jsem, jak Joss zamumlala: „A je to tady.“ Ale bylo mi to jedno.

Michael přistoupil ke mně a objal mě. Já mu ruce omotala kolem ramen. *Ach můj bože, ach můj bože!* Když jsem na zádech ucítila jeho prsty, málem se mi podlomila kolena

a uvědomila jsem si, že tohle by mohlo být naše kouzelné setkání.

Ach. Můj. Bože.

Já na to byla oblečená; on byl k sežrání. Mohl by tento okamžik být ještě dokonalejší? Podívala jsem se Joss do očí. Ona pomalu vrtěla hlavou, ale na tom nezáleželo.

Michael se vrátil.

Voněl úžasně – tak neskutečně nádherně – a já si chtěla uložit do paměti i tu nejmenší podrobnost toho okamžiku. Měkkou obnošenost jeho košile pod mými dlaněmi, šířku jeho ramen, zlatou kůži na krku, pouhých několik centimetrů od mé tváře, když jsem ho objímala.

Bylo by špatné zavřít oči a zhluboka se nade...

„Uf.“ Někdo do nás tvrdě narazil a roztrhl naše objetí. Natlačil mě na Michaela a pak mě od něj odtáhl. Otočila jsem se, abych se podívala, kdo to byl.

„Wesi!“ řekla jsem podrážděná tím, jak mi to zkazil, ale stále jsem byla tak výsostně šťastná, že jsem se na něj i tak zubila. Nedokázala jsem se neusmívat. „Měl by sis dávat pozor na cestu.“

Svraštil obočí. „Jo...?“

Pozoroval mě, nejspíš se divil, proč se na něj usmívám a nečertím se kvůli tomu incidentu s izolepou. Vypadal jako člověk, který čeká na pointu vtipu, a jeho zmatek mi udělal ještě větší radost. Zachichotala jsem se a řekla: „Jo, ty hroмотluku. Vážně bys mohl někomu ublížit. Kámo.“

Přimhouřil oči a mluvil pomaleji. „Omlouvám se – mluvil jsem s Carsonem a zrovna jsem musel velice obtížně kráčet pozadu. Ale dost o mně. Jakou jsi měla cestu do školy?“

Věděla jsem, že chce slyšet všechny podrobnosti, jak dlouho mi trvalo, než jsem pásku odstranila, nebo to, že jsem si při tom zlomila dva čerstvě upravené nehty, ale já jsem tomu trapičovi nechtěla udělat radost. „Vážně, vážně skvělou – díky za optání.“

„Wesley.“ Michael si s Wesem kamarádsky potřásl rukou – kdy si stihli nacvičit to rozkošné přátelské gesto? – a řekl: „S tou učitelkou biologie jsi měl pravdu.“

„To je tím, že jsi seděl vedle mě. Ona mě nenáááávidí.“ Wes se zazubil a začal mluvit, ale já toho zmetka ignorovala. Raději jsem se kochala tím, jak mluví Michael a směje se. Byl zrovna tak sladce okouzlující, jak jsem si pamatovala.

Až na to, že nyní měl nepatrný jižanský přízvuk.

Michael Young pochytil jemný přízvuk, kvůli kterému jsem chtěla vlastnoručně napsat poděkování báječnému státu Texas za to, že ho učinil ještě neodolatelnějším. Založila jsem si ruce na hrudi a v podstatě jsem roztála, jak jsem si ten pohled vychutnávala.

Jocelyn, na jejíž existenci jsem v přítomnosti jeho Michaelovosti docela zapomněla, mě štouchla loktem a zašeptala: „Vzchop se. Neslintej nad ním tolik.“

Protočila jsem oči a ignorovala ji.

„Hej, poslyš.“ Wes si hodil batoh na rameno a ukázal na Michaela. „Pamatuješ si Ryana Clarka?“

„Samozřejmě.“ Michael se usmál a vypadal jako stážista v kongresu. „První meta, že jo?“

„Přesně.“ Wes ztišil hlas. „Ryno zítra pořádá party u svého táty – vážně bys tam měl přijít.“

Snažila jsem se udržet neutrální výraz, zatímco jsem poslouchala, jak Wes zve *mého* Michaela na *svoji* party. Wes se přátelil s kluky, které Michael znával, ale i tak. To jsou z nich najednou nejlepší kamarádi?

To by pro mě nevěstilo nic dobrého. Bylo by to hrozné.

Protože Wese Bennetta ze všeho nejvíc bavilo mě trýznit – vždycky to tak bylo. Na základce byl Wes ten kluk, který mi dal do domečku pro barbíny žábu a který mi na vlastnoručně vyrobenou knihobudku umístil useknutou hlavu zahradního trpaslíka. Na druhém stupni to byl ten týpek, který předstíral, že mě nevidí, když jsem ležela venku a on zaléval

máminy keře, a pak mě „náhodou“ celou pocákal hadicí, až jsem začala křičet.

A teď, na střední, z něj vyrostl kluk, který se rozhodl mě každý den trápit kvůli Místu. Nyní už jsem si to nenechávala všechno líbit, takže jsem se stala tou holkou, která na něj ječela přes plot, když měl na návštěvě kamarády a byli tak hluční, že jsem je slyšela i přes svoji hudbu.

„To zní dobře,“ řekl Michael a přikývl a já přemýšlela, jak by asi vypadal v kovbojském klobouku a flanelové košili. Možná dokonce i v páru kovbojských bot – přestože jsem tak docela nevěděla, čím se vlastně kovbojské boty liší od obyčejných kozaček.

Měla bych si to vygooglit.

„Pošlu ti podrobnosti. Musím běžet – jestli na příští hodinu přijdu pozdě, určitě mě nechají po škole.“ Wes se otočil, rozběhl se opačným směrem a přes rameno zavolal: „Zatím!“

Michael se díval za mizejícím Wesem a pak sklopil oči ke mně a s jižanským přízvukem řekl: „Utekl odsud tak rychle, že jsem se nestihl zeptat. Bude to casual dress?“

„Cože? Ta party?“ Neměla jsem ani tušení, co na ty svoje pánské pařby nosili. „Nejspíš jo?“

„Zeptám se Wesleyho.“

„Fajn.“ Vynasnažila jsem se věnovat mu svůj nejlepší úsměv, přestože jsem umírala kvůli tomu, jak nám Wes zkažil první setkání po letech.

„Taky musím běžet,“ řekl, ale dodal: „Nemůžu se dočkat, až si všechno povíme.“

V tom případě mě vezmi na tu party s sebou! zaječela jsem na něj v duchu.

„Joss?“ Michael pohlédl za mě a poklesla mu čelist. „Jsi to ty?“

Protočila oči. „To ti to teda trvalo.“

Jocelyn měla ke klukům z naší čtvrti vždycky blíž, hrála s Wesem a Michaelem fotbal, zatímco já jsem v parku metala

ošklivé hvězdy a vymýšlela si písničky. Od té doby se proměnila ve vysokou a šíleně krásnou holku. Dnes měla copánky stažené do culíku, ale nevypadala neupraveně, jako když jsem si culík udělala já, místo toho to jen zdůrazňovalo její lící kosti.

Ozvalo se varovné zvonění a Michael ukázal na reproduktor. „To je na mě. Těpic.“

Těpic.

Odešel opačným směrem a já s Jocelyn jsme rovněž vyrazily. Řekla jsem: „Nemůžu uvěřit, že nás Wes nepozval taky.“

Úkosem se na mě podívala. „A ty Ryna znáš?“

„Ne, ale to je vedlejší. Michaela pozval přímo před námi. Měl ze slušnosti pozvat i nás.“

„Ale ty Wese nenávidíš.“

„No a?“

„Tak proč bys chtěla, aby tě někam zval?“

Povzdechla jsem si. „Prostě mě jeho nezdvořilost sere.“

„No, já jsem rozhodně ráda, že nás nepozval, protože se nechci účastnit žádný pařby, na kterou chodí tihle kluci. Už jsem u Ryna byla a zajímá je jenom pivní bong, Fireball a podobný dětinský kraviny, který jsem já nikdy nedělala.“

Než Joss sekla s volejbalem, trávila čas s oblíbenými dětmi, takže i trochu „pařila“, když jsme ještě nebyly kamarádky. „Ale...“

„Poslouchej.“ Jocelyn se zastavila a chytila mě za ruku, abych nemohla jít dál. „To jsem se ti snažila říct. Kate říkala, že bydlí hned vedle Laney a že se spolu baví už pár týdnů.“

„Laney? Laney *Morganová*?“ Neeee. To nemůže být pravda. Ne, ne, ne, prosím bože, ne. „Ale zrovna sem přijel...“

„Zřejmě se přestěhoval asi před měsícem, ale ještě online dokončoval hodiny ve své bývalé škole. Říká se, že on a Laney už spolu skoro oficiálně chodí.“

Ne s Laney. Sotva jsem si představila její dokonalý nosík, sevřel se mi žaludek. Věděla jsem, že je to iracionální, ale

téměř jsem představu Laney spolu s Michaelem nedokázala unést. Ta holka vždycky dostala všechno, co chtěla. Jeho prostě mít nemůže.

Když jsem si je představila spolu, rozbolelo mě z toho v krku. Zbolelo mě i u srdce.

Zdrtilo by mě to.

Michael není jen vším, o čem jsem kdy snila, ale také máme společnou minulost. Takovou tu báječnou, důležitou minulost, která zahrnovala pití ze zahradních hadic a chytání světlušek. Jeho rodiče uspořádali grilovačku, aby se rozloučili se všemi sousedy, a já tam přišla se svými rodiči. Máma nachystala svoje slavné cheesecakové tyčinky a Michael nás přivítal u dveří a nabídl nám pití, jako by byl dospělý.

Máma prohlásila, že nikdy nic tak rozkošného nezažila.

Všechna děcka z okolí ten večer celé hodiny hrála na ulici kickball, a dokonce se k nám připojili i dospělí. V jednu chvíli si máma s Michaelem plácla, když ve svých květovaných šatech a sandálech na klíncích ukradla domácí metu. Ten okamžik jsem měla vypálený v paměti jako zažloutlou fotografii ve starodávném albu.

Myslím, že Michael nikdy nepoznal, že jsem do něj šíleně zamilovaná. Přestěhovali se měsíc před smrtí mojí maminky a jejich odchod odštípl špičku mého srdce, které se krátce nato zlomilo úplně.

Jocelyn se na mě dívala, jako by přesně věděla, na co myslím. „Michael Young není jako ti tvoji chlápci, kteří za holku uhánějí na nádraží.“

Ale mohl by takový být. „No, ještě spolu oficiálně nechodí, takže...“

Šly jsme dál k její skříňce a vyhýbaly se ostatním. Kvůli tomu nečekanému setkání na chodbě nejspíš přijdeme pozdě, ale rozhodně to stálo za to.

„Vážně. Nebuď taková.“ Mateřsky se na mě zamračila. „Tohle s Michaelem nebylo tvoje osudové setkání.“

„Ale...“ Pořád jsem se zdráhala to vyslovit, protože jsem nechtěla, aby mě odbyla. Téměř pištivým hlasem jsem namítila: „Co když jo?“

„Panebože. Hned jak jsem se dozvěděla, že se vrátil, mi bylo jasné, že se přestaneš ovládat.“ Spustila obočí a spolu s ním i koutky úst, zastavila se před skříňkou a odemkla ji. „Už ho ani neznáš, Liz.“

Stále jsem ještě slyšela, jak říká *těpic*, a srdce mi poskočilo. „Vím o něm všechno, co o něm potřebuju vědět.“

Povzdechla si a vytáhla si tašku. „Můžu něco udělat, abych tě z toho vytrhla?“

Naklonila jsem hlavu na stranu. „Hm... třeba nenávidí kočky?“

Zvedla ukazováček. „To je ono. Málem jsem na to zapomněla. Nenávidí kočky.“

„To není pravda.“ Zakřenila jsem se a s povzdechem jsem začala vzpomínat. „Míval dvě rozmrzelé kočky a *zbožňoval* je. Měla bys vidět, jak krásně se k těm chlupatým mazlíkům choval.“

„Fuj.“

„To je fuk, odpůrkyně koček.“ Cítila jsem se živá a vibrovala jsem vzrušujícími romantickými možnostmi. Opřela jsem se o sousední zavřenou skříňku. „Michael Young je k mání, dokud neuslyším oficiální prohlášení.“

„Nemůžu s tebou mluvit, když se chováš takhle.“

„Šťastně? Vzrušeně? Nadějně?“ Chtělo se mi poskakovat chodbou a na plné plíce zpívat „Paper Rings“.

„Pomateně.“ Jocelyn se chvíli dívala na mobil a pak zase na mě. „Hej, máma říkala, že zítra večer můžeme jít nakupovat ty šaty, jestli chceš.“

Najednou jsem měla v hlavě prázdnou, jenže jsem musela nějak odpovědět. „Myslím, že budu mít práci.“

Přimhouřila na mě oči. „Kdykoli to nadhodím, tvrdíš, že musíš pracovat. Ty snad *nechceš* nový šaty?“

„Jasně že chci. Jo.“ Silou vůle jsem zvedla koutky. „Samozřejmě.“

Ale ve skutečnosti jsem je *vůbec* nechtěla.

To nejlepší na šatech byla jejich schopnost zažehnout romanci, vyrazit partnerovi dech. Pokud tenhle faktor nepřipadal v úvahu, pak byly maturitní šaty jen předraženým kusem látky.

Ani nemluvě o tom, že nakupování šatů s Jocelyninou mámou mi bude připomínat, že *moje* maminka se k nám připojit nemůže. Už jen kvůli tomu se mi ta představa ani zdaleka nezamlouvala. Moje matka tam nebude, aby nás fotila a aby plakala, až bude její malá holčička naposled tancovat jako dítě. Nikdy mě to netrápilo tolik, jako když jsem viděla, jak tohle všechno pro Jocelyn dělá její máma.

Abych řekla pravdu, nebyla jsem emociálně připravená na prázdnotu, která mě doprovází po celý poslední rok střední školy, a na všechny ty věci, které mi připomínají mámiinu nepřítomnost. Maturitní fotky, homecoming, přihlášky na vysokou, maturitní ples, maturita. Všichni mí známí se nemohli dočkat, až všechny tyto významné okamžiky prožijí, ale mě z toho jen bolela hlava, protože nic nebylo tak, jak jsem si to plánovala.

Při všem jsem se cítila... osamělá.

Ty aktivity posledního roku sice byly zábavné, ale bez mámy postrádaly sentimentalitu. Můj táta se snažil zapojit, opravdu, ale nikdy nebyl emociální, takže mi vždy připadal jen jako profesionální fotograf, zatímco já jsem ty milníky prožívala sama.

A Joss nemohla pochopit, proč jsem všechny ty velké události posledního roku nevnímala tak jako ona. Když jsem odmítla třídenní výlet na pláž o jarních prázdninách, byla na mě nasraná celé tři dny. Ale já jsem z toho prostě měla pocit, jako by to byla nějaká obávaná zkouška, a ne skutečná zábava, takže jsem jednoduše nemohla jet.

Ovšem. Kdybych prožila svůj šťastný konec jako vystřižený z romantické komedie, který by moje matka milovala – to by mohlo všechny ty špatné pocity proměnit v dobré, že ano?

Usmála jsem se na Jocelyn. „Písnu ti, až si zkontroluju kalendář.“

DVA

„Bezva. Přátelé. Možná jsi první atraktivní ženská
v mém životě, se kterou se nechci vyspat.“

Když Harry potkal Sally

Michael se vrátil.

Položila jsem si nohy na kuchyňský stůl a zabořila lžici do kyblíku zmrzliny Americone Dream, stále jsem byla závratně šťastná. Ani ve svých nejdivočejších snech jsem si nepředstavovala, že se Michael Young vrátí.

Nemyslela jsem si, že ho ještě někdy uvidím.

Když se odstěhoval, celá léta jsem snila o tom, že ho zase potkám. Představovala jsem si, že během jednoho z těch úchvatných chladných podzimních dnů, které šeptají o zimě a během nichž je ve vzduchu cítit sníh, půjdu na procházku. Na sobě bych měla své oblíbené oblečení – které se často měnilo, samozřejmě, protože tenhle můj sen pochází už ze základky – a až obejdu roh na konci ulice, bude tam a půjde mi naproti. Myslím, že jsem si představovala i romantický běh. Proč by nemohl utíkat?

Do svých dětských deníků jsem si snad stokrát psala o tom, jak mi jeho odchod zlomil srdce. Před pár lety jsem

je našla, když jsem vyklízela garáž. Na malou holku byly ty zápisky překvapivě temné.

Nejspíš to bylo tím, že se odstěhoval ve stejné době, kdy mi zemřela maminka.

Nakonec jsem přijala, že ani jednoho z nich už nikdy nevidím.

On se teď ale vrátil.

A já měla pocit, jako bych dostala zpět střípek svého štěstí.

Neměla jsem s ním žádné společné hodiny, takže osud nezasáhl tak, že by nás přinutil být v jedné místnosti. To bylo strašně na hovno. Jaká byla pravděpodobnost, že nikdy nebudeme ve stejné učebně? Joss s ním chodila na hodinu a Wes očividně taky. Tak proč ne i já? Jak bych mu měla naznačit, že spolu máme jít na maturitní ples, že se do sebe máme zamilovat a žít spolu šťastně až do smrti, když ho nikdy nevidím? V duchu jsem si zpívala s Annou of the North, která mi hrála ve sluchátkách – byla to ta sexy písnička „To All the Boys I’ve Loved Before“ –, a přitom jsem pozorovala déšť za oknem.

V můj prospěch hrálo jen to, že jsem byla něco jako odborník na lásku.

Neměla jsem titul a nechodila jsem na žádné přednášky, ale viděla jsem tisíce hodin romantických komedií. A já se jen nedívala. Analyzovala jsem je s pozorností klinického psychologa.

A nejen to, lásku jsem měla přímo v genech. Moje matka byla scenáristka, která vytvořila *spoustu* báječných krátkých romantických komedií. Táta si byl stoprocentně jistý, že kdyby dostala trochu víc času, stala by se z ní další Nora Ephronová.

Měla jsem sice nulové osobní zkušenosti, ale díky zděděným znalostem a důkladnému výzkumu jsem toho o lásce věděla hodně. A z toho všeho, co jsem věděla, jsem si byla naprosto jistá, že abych mohla být s Michaelem, budu se muset objevit na Rynově party.

A to nemohlo být snadné, protože jsem neměla ani tušení, kdo Ryno je, a protože jsem ani zdaleka nechtěla být na parbě plné svalovců se smradlavým podpažím a pivním dechem.

Musela jsem se ale s Michaellem znovu sprátelit dřív, než se k němu nějaká odporná blondýna, *kteřou nebudu jmenovat*, dostane první, takže jsem to musela nějak zařídit.

Přes oblohu šlehl blesk a ozářil Wesovo velké auto, které si hovělo u obrubníku přímo před mým domem. Déšť hlasitě bubnoval do kapoty. Ten sráč jel celou cestu ze školy přímo za mnou, a když jsem si nadjela, abych *správně* podélně zaparkovala, vklouzl na to Místo první.

Která zrudla parkuje podélně popředu?

Zatroubila jsem a ječela na něj přes přívaly deště, ale on mi jen zamával a vběhl do domu. Nakonec jsem musela zaparkovat za rohem, před dvojdomkem paní Scarapelliové, a než jsem vrazila do svých hlavních dveří, měla jsem vlasy i šaty úplně promočené.

Na moje nové boty se radši ani neptejte.

Olízla jsem lžici a přála si, aby vedle mě místo Wese bydlel Michael.

A tehdy mi to došlo.

„Panebože.“

Wes byl moje vstupenka. Wes, který Michaela na tu kalbu pozval, na ni očividně půjde taky. Co kdyby mě tam mohl dostat?

Jenže... nikdy nedělá nic, čím by mi pomohl. Doslova nikdy. Wesovi dělaly radost podrazy, ne štědrost. Takže jak bych ho mohla přesvědčit? Co bych mu mohla dát? Musela jsem vymyslet něco – něco hmatatelného –, co bych mu mohla dát a co by ho zároveň přimělo držet jazyk za zuby.

Nabrala jsem si další lžici zmrzliny a strčila si ji do pusy. Zahleděla jsem se z okna.

Bylo to jasné jako facka.

„No neke.“ Wes stál v domě za síťovými dveřmi a s úšklebkem se díval, jak moknu. „Čemu vděčím za takovou čest?“

„Pust' mě dál. Musíme si promluvit.“

„Já nevím – neublížíš mi, když tě pustím dovnitř?“

„No tak,“ řekla jsem přes zatnuté zuby a déšť mi přitom bubnoval do hlavy. „Za chvíli budu na kost.“

„Já vím – a omlouvám se –, ale vážně se bojím, že když tě pustím dál, kopneš mě za to, že jsem ti sebral Místo, do koulí.“ Otevřel dveře na škvírku, jen aby mi ukázal, že on má džíny i tričko dokonale suché, a řekl: „Občas trochu naháníš hrůzu, Liz.“

„Wesi!“ Wesova maminka přistoupila k němu a zrohčila se, když mě spatřila v dešti. „Pro lásku boží, otevři té chudince dveře.“

„Ale já si myslím, že mě přišla zabít.“ Řekl to jako malé vystrašené dítě a já viděla, že se jeho maminka snaží neusmívat.

„Pojď dovnitř, Liz.“ Chytila mě za ruku a jemně mě vtáhla přes práh do teplého domu, kde vonělo čisté prádlo. „Můj syn je otrava a je mu to líto.“

„Ne, není mi to líto.“

„Pověz mi, co udělal, a já ti ho pomůžu potrestat.“

Odhrnula jsem si mokré vlasy z obličeje a pohlédla jsem přímo na něj. Pak jsem jeho mamce řekla: „Ukradl mi místo, když jsem se snažila podélně zaparkovat.“

„Panebože, tys mě práskla mámě?“ Wes zavřel hlavní dveře a šel za mnou a svou matkou dovnitř. „No, když už jsi s tím začala, možná bych ti měl říct, mami, že to byla Liz, kdo zavolal benga na moje auto, když jsem měl zápal plic.“

„Počkat, cože?“ Zastavila jsem se a otočila se. „Kdy jsi byl nemocný?“

„No, když jsi volala?“ Obě ruce si položil na srdce, předstíraně zakašlal a prohlásil: „Bylo mi tak zle, že jsem nemohl ani přeparkovat.“

„Dost.“ Nebyla jsem si jistá, jestli si to vymýšlí, nebo ne, ale měla jsem podezření, že ne, a cítila jsem se jako zrůda. Měla jsem radost, když jsem ho přechytračila, ale nechtěla jsem, aby byl nemocný. „Vážně jsi byl nemocný?“

Tmavýma očima přejel po mé tváři a řekl: „Tobě by na tom fakt záleželo?“

„Dejte s tím pokoj, vy dva haranti.“ Jeho máma nám pokynula, abychom šli za ní do obývacího pokoje. „Posadte se, dejte si koláčky a chovejte se jako lidi.“

Položila na konferenční stůl talíř s čokoládovými koláčky, donesla mléko a dvě skleničky a hodila mi ručník. Pak Wesovi připomněla, že o půl sedmé musí vyzvednout svoji sestru, a nechala nás o samotě.

Ta žena byla postrach.

„Ou.“ Na jednom z těch retro televizních kanálů, které sledují jen staří lidé, právě dávali *Kate a Leopolda*. Utírala jsem si vlasy ručníkem a přitom se dívala, jak Meg Ryanová odolává šarmu velice britského Hughha Jackmana. „Tenhle film miluju.“

„Samozřejmě, že ano.“ Zazubil se na mě, až mi to bylo nepříjemné, jako by o mně věděl víc, než si myslím, a pak se předklonil a vzal si koláček. „Takže o čem se mnou chceš mluvit?“

Zahořely mi tváře, hlavně proto, že jsem se k smrti bála, že až mu vyličím, co od něj chci, bude si ze mě utahovat – a poví to Michaelovi. Posadila jsem se na pohovku, odložila ručník a řekla: „Je tu jedna věc. Tak trochu potřebuju tvoji pomoc.“

Okamžitě se začal usmívat. Zvedla jsem ruku a řekla: „Ne. Poslouchej. Víím, že nejsi ten typ člověka, který pomáhá z dobroty svého srdce, ale mám pro tebe návrh.“

„Ou. Jako bych byl nějaký žoldák nebo tak. To bolí.“

„Ne, nebolí.“

Uznal to pokrčením ramen. „Ne, vlastně ani ne.“

„Dobře.“ Musela jsem se hodně snažit, abych neprotočila oči. „Ale než ti řeknu, s čím potřebuju pomoci, chci projít pravidla dohody.“

Založil si ruce na hrudi – odkdy má tak širokou hrud? – a naklonil hlavu na stranu. „Pokračuj.“

„Dobře.“ Zhluboka jsem se nadechla a zastrčila si vlasy za uši. „Zprvė, musíš přísahat, že to udržíš v tajnosti. Jestli o naši dohodě *komukoli* řekneš, tak to padá a nedostaneš zapláceno. Zadruhé, pokud budeš s dohodou souhlasit, budeš mi muset doopravdy pomoci. Nemůžeš udělat jen trochu a pak se na mě vykašlat.“

Odmĺčela jsem se a on na mě pohlédł přimhouřenýma očima. „Takže? Jaká je platba?“

„Platbou bude nepřetržitý a nezpochybnitelný nárok na parkovací Místo, dokud bude dohoda platit.“

„Páni.“ Přešel naproti mně a posadil se do křesla. „Ty mi dáš TO parkovací místo?“

Vážně jsem to nechtěla udělat, ale věděla jsem, jak moc ho Wes chce. S tátou se pořád vrtali v jeho starém autě, hlavně protože vůbec nstartovalo, a jejich bedny s náradím vypadaly šíleně těžké, když je museli odtáhnout až na konec ulice, aby mohl nstartovat, když jsem mu Místo zabrala. „Přesně tak.“

Široce se usmál. „To беру. Jdu do toho. Jsem tvůj.“

„To neříkej – ještě ani nevíš, o co mi jde.“

„Na tom nezáleží. Udělám cokoli.“

„Co kdybys měl nahý přeběhnout přes školní nádvoří?“

„Klidně.“

Popadla jsem deku, která byla přehozená přes opěradlo pohovky, a ovinula si ji kolem ramen. „Co kdybych chtěla, abys během oběda dělal hvězdy na školním nádvoří a přitom zpíval celý soundtrack z *Hamiltona*?“

„Máš to mít. Miluju ‚My Shot‘.“

„Vážně?“ To mi vyčarovalo úsměv na tváři, přestože jsem nebyla zvyklá se na Wese usmívat. „Ale umíš vůbec hvězdy?“